θειὲς ρυτίδες. Ἡ δόνα Βιολάντε παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία καὶ τὴν παραμικρὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τον...

—Ἔστω ! ἠθθύρισε τέλος ὁ Καρβαζάλ. Θὰ φύγω !... Θὰ ἐκδικηθῶ ὅμως τρομερὰ τὸν ἀδελφό σου γιὰ ὅλες τὶς προσβολὲς ποὺ μοῦ ἔκανε...

—Τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς ; ρώτησε ἡ δόνα Βιολάντε, ἀνήσυχη.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε τώρα. Ἴσως ὅμως νὰ καταρασθῆς ἀργότερα τὴ μέρα ποὺ μὲ συμβούλευες νὰ φύγω ἀπ' τὴ Βαλεντία !... Χαῖρε, Βιολάντε !... Ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει ἂν καὶ πότε θὰ ξανασυναντηθοῦμε !...

Καὶ ὁ Καρβαζὰλ πῆγε καὶ βρῆκε τὸ μικρότερο ἀδελφό του, τὸν Ἀλόνθο, καὶ ἀποφάσισε νὰ φύγουν μαζὺ τὴν ἴδια νύχτα γιὰ τὸ χωριὸ Τόρο, στὸ ὁποῖο ἦσαν συγκεντρωμένοι ἄλοι οἱ φίλοι τους, οἱ ἐχθροὶ δηλαδὴ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου καὶ τοῦ εὐνουμένου του Μπεναβίδες.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησις τῶν Καρβαζὰλ ἀπὸ τὴν Βαλεντία, τὴ βραδειὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἔκανε τὸν Φερδινάνδο νὰ βεβαιωθῆ ὁριστικὰ ὅτι οἱ δυὸ ἀδελφοὶ σκότωσαν τὸν Μπεναβίδες. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐπεβάρυνε ἐξαρετικὰ τὴ θέσι τοῦ Καρβαζάλ, ἦταν καὶ τὸ ὅτι ἡ δόνα Βιολάντε, παραμερίζοντας κάθε ἄλλο αἴσθημα μπρὸς στὴν ἀδελφικὴ στοργή, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν βασιλέα καὶ τοῦ ἀνέφερε τὰ μυστηριώδη ἀπειλητικὰ λόγια, ποὺ τῆς εἶχε πῆ ὁ φίλος της, ὅταν τὴν ἀποχαιρέτησε. Τὸν κατηγόρησε ὡς δολοφόνο τοῦ ἀδελφοῦ της !...

Τὴν ἄλλη μέρα μεγάλη δύναμις στρατοῦ ξεκινοῦσε γιὰ τὸ Τόρο, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ συλλάβη τοὺς δυὸ ἀδελφούς. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα περίπου, οἱ Καρβαζάλ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πληροφορηθῆ στὸ καταφύγιό τους ὅτι τοὺς κινηγοῦσανε, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι σκότωσαν τὸν Μπεναβίδες, παρουσιαζότονσαν μόνοι τους στὸν βασιλέα, τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι.

—Ἀγνοοῦσαμε τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Μπεναβίδες ! εἶπαν στὸ βασιλιᾶ τους. Φύγαμε ἀπὸ τὴ Βαλεντία γιατί ξέραμε ὅτι ὁ εὐνοούμενός σου σ' ἔβαλε νὰ μᾶς κατατρέξῃς... Εἶνε αἰσχρὴ συκοφαντία ὅτι σκοτώσαμε μεῖς τὸν Μπεναβίδες... Οἱ Καρβαζὰλ πολεμοῦν πάντοτε στῆθος μὲ στῆθος... Δὲν μαχαιρώνουν ποτὲ στὰ κρυφά, τὴ νύχτα !...

Μὰ ὁ βασιλιᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε βρῆ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τοὺς ἐπικινδύνους αὐτοὺς ἀντιπάλους του, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε.

—Οἱ ἄνανδροι φονιάδες, σὰν καὶ σᾶς, τοὺς φώναξε, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δικαιολογοῦνται γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους ! Δὲν πρέπει οὔτε στὰ δικαστήρια νὰ παρουσιάζονται !

Καὶ ὁ Φερδινάνδος, γυρνῶντας πρὸς τοὺς στρατιῶτες του, συνέχισε :

—Νὰ τοὺς πάρετε ἀμέσως, νὰ τοὺς ὁδηγήσετε στὸ μεγάλο βράχο ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, καὶ νὰ τοὺς πετάξετε ἀπὸ τὴν κορυφὴ στὴ χαράδρα... Καὶ κανεὶς νὰ μὴν πάρῃ τὰ πτώματά τους γιὰ νὰ τὰ θάψῃ ! Νὰ τ' ἀφήσετε ἐκεῖ, νὰ τὰ φᾶνε τὰ ὄρνια !...

—Αὐτὸ λέγεται δολοφονία ! ἠθθύρισε κάτωχρος ὁ Ἀλόνθο Καρβαζάλ.

—Πάρ'τε τους ! οὔρλιασε ὁ βασιλεύς.

—Ἄκουσε, ἄκαρδε βασιλιᾶ ! εἶπε μὲ βαρειὰ καὶ ἐπίσημη φωνὴ ὁ μεγάλος Καρβαζάλ. Σὲ προσκαλοῦμε, ὕστερ' ἀπὸ τριάντα ἀκριβῶς μέρες, νὰ παρουσιαστῆς στὸ δικαστήριο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ δώσῃς λόγο γιὰ τὴν ἄδικη ἀπόφασι ποὺ ἔβγαλες τώρα !...

. . . . . .

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, δύο στρατιῶτες ἔσπρωχναν τοὺς ἀδελφοὺς Καρβαζάλ, ποὺ στεκόντουσαν μὲ τὰ χέρια δεμένα πισθάγκωνα, στὴν ἄκρη τοῦ κρεμνοῦ, καὶ τοὺς πετοῦσαν στὸ βράθυρο... Τὰ σώματα τῶν δύο ἀδελφῶν ξεχάστηκαν, κατακομματιάστηκαν πάνω στὶς μυτερὲς προεξοχὲς τοῦ βράχου... Κι' ἄμορφα κομμάτια ἀπὸ ματωμένες σάρκες καὶ σπασμένα κόκκαλα κατέπεσαν στὴ χαράδρα....

. . . . . .

Τρεῖς περίπου βδομάδες μετὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τῶν ἀδελφῶν Καρβαζάλ, ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος, χωρὶς ἀφορμή. Τοῦ κάκου οἱ γιατροὶ προσπάθησαν νὰ καταλάβουν τὴν αἰτία τῆς νόσου του. Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως ὁ Φερδινάνδος ἀνασηκώθηκε ξαφνικὰ στὸ κρεββάτι του καὶ ρώτησε μὲ λαχανιασμένη φωνή :

—Πόσες μέρες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ἐξετελέσθησαν οἱ ἀδελφοὶ Καρβαζάλ ;

—Τριάντα ἀκριβῶς, μεγαλειότατε ! τοῦ ἀποκρίθηκαν.

Τότε ὁ βασιλεὺς θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ μεγάλου Καρβαζὰλ καὶ ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ βαρειὰ στὸ προσκέφαλο. Κατάλαβε ὅτι οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἦσαν ἄθῶοι καὶ ὅτι τὴ μέρα ἐκείνη θὰ παρουσιαζότανε μπρὸς στὸ Θεό, γιὰ νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ τὴν ἄδικη ἀπόφασί του. Πράγματι, τὸ βράδυ τῆς μέρας ἐκείνης — 7 Σεπτεμβρίου 1312 — πέθανε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδος ὁ 6ος. Καὶ τὴν παράξενη αὐτὴ σύμπτωσι πολλοὶ ἱστορικοὶ τὴν ἀναφέρουν ὡς αὐθεντικὸ γεγονός !...

Μιὰ ὥρα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Φερδινάνδου ἔφτασε ἀπὸ τὴν Πορτογαλλία μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν βασιλέα. Ὁ προϋπουργὸς τὴν ἄνοιξε, τὴν διάβασε, καὶ τότε μονάχα διαλευκάνθηκε τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ Μπεναβίδες.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τὸ εἶχαν κάνει δυὸ πρόσωπα, ποὺ τὰ προσέβαλε κάποτε ὁ Μπεναβίδες, χωρὶς νὰ δεχθῆ νὰ μονομαχήσῃ μαζύ τους, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν εὐγενεῖς. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀνήκανε στὸ ἴδιο κόμμα μὲ τοὺς Καρβαζάλ, ἤξεραν ὅτι ὁ μεγαλείτερος ἀπὸ αὐτοὺς ἀγαποῦσε τὴν δόνα Βιολάντε κι' ἐχθρευότανε τὸν ἀδελφό της, καὶ γιὰ τοῦτο εἶπαν, τὴ βραδειὰ τοῦ φόνου, τὰ μοιραῖα λόγια :

—Δὲν ὑπάρχει πειὰ τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Καρβαζάλ ! Τὸ ἔχουμε ἐξαφανίσει !...

Μετὰ τὸ ἔγκλημά τους, ἔφυγαν γιὰ τὴν Πορτογαλλία. Κι' ὅταν ἔμαθαν ὅτι συνελήφθησαν οἱ ἀδελφοὶ Καρβαζάλ, σκέφτηκαν νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸν βασιλέα ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἦσαν ἄθῶοι. Μὰ ἡ ἐκπέλεσις τῶν ἀδελφῶν ἔγινε ἀμέσως — καὶ ἡ ἀποκαλυπτικὴ ἐπιστολὴ τῶν πραγματικῶν δολοφόνων ἔφτασε πολὺ ἀργά !...

. . . . . .

Ὅσο γιὰ τὴν δόνα Βιολάντε, μόλις πληροφορήθηκε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της, ποὺ τὸν εἶχε κατηγορήσει ἄλλοτε καὶ ἡ ἴδια, ἦταν ἄθῶος, εἶδε τὸν κόσμο νὰ σωριάζεται σ' ἐρείπια γύρω της... Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πειὰ κομμὰ χαρὰ γι' αὐτήν... Ἔγινε καλόγρια καὶ πέθανε, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, σ' ἕνα μοναστῆρι !...

ΖΟΥΑΝ ΓΚΑΡΘΙΑ

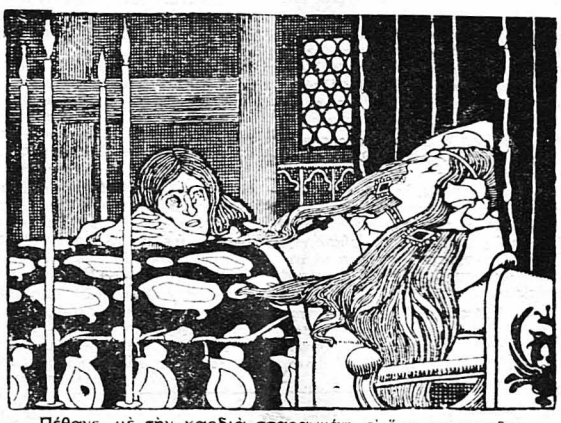

Πέθανε, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, σ' ἕνα μοναστῆρι...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΠΟΖΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ὁ διάσημος Γάλλος καλλιτέχνης Μπουὰ ἐπρότεινε κάποτε στὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ νὰ τοῦ κάνῃ τὴν προσωπογραφία του, πρᾶγμα ποὺ δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι ὁ ποιητής.

Ἐπήγαινε λοιπὸν καθημερινῶς στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου καὶ καθιστός, σκυμμένος ἀπάνω σ' ἕνα βιβλίο, ἐπόζαρε ὁλόκληρες ὧρες, χωρὶς νὰ κινῆται καθόλου.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Μπουὰ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ, ἄκουσε κάποιον νὰ τοῦ χτυπᾶ τὴν πόρτα καὶ πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ἦταν ὁ Λεσσέψ.

—Ἀγαπητὲ διδάσκαλε, εἶπε ὁ Μπουὰ στὸν Οὐγκώ, εἶνε ὁ Λεσσέψ. Μήπως θὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ ἡ παρουσία του ;

—Ἄ, μπᾶ ! Κάθε ἄλλο ! ἀποκρίθηκε ὁ ποιητής.

Ὁ Λεσσέψ, μπαίνοντας, ἐχαιρέτησε τὸν ποιητή, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπέδωσε τὸν χαιρετισμὸ μὲ μιὰ ἀδροπρεπῆ κίνησι τῆς κεφαλῆς του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Οἱ δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι συνεδέοντο ἄλλοτε μὲ φιλία, εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν εἰκοσιπέντε χρόνια. Ὁ Λεσσὲψ ἄρχισε νὰ ὑπενθυμίζῃ στὸν Οὐγκὼ τὰ παλιά τους καὶ νὰ τοῦ λέῃ διάφορα κολακευτικὰ λόγια, στὰ ὁποῖα ὁ Οὐγκὼ ἀπαντοῦσε μὲ φευγαλέα χαμόγελα.

Ὁ Λεσσὲψ ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ μιλᾶ μὲ τὴ συνηθισμένη του εὐγλωττία, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῇ νὰ ἀποσπάσῃ λέξι ἀπὸ τὸν Οὐγκώ. Ἡ βουβαμάρα αὐτὴ τοῦ Οὐγκὼ ἔκαμε τὸν ζωγράφο νὰ ὑποψιασθῆ μήπως ὑπῆρχε μεταξύ τους κάποιο παλιὸ ἔχθρα, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε λησμονήσει.

Ἐπιτέλους, ὁ Λεσσὲψ χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Τότε ὁ Οὐγκὼ γύρισε στὸν Μπουὰ καὶ τοῦ εἶπε :

—Γνωρίζω ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸν Λεσσὲψ καὶ τὸν ὑπολήπτομαι ἐξαρετικά, γιατί εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλίτερους πατριῶτες. Φροντῶ μάλιστα ὅτι πρὸς χάριν τῆς Γαλλίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῆ ἰσόβιος γερουσιαστής...

Καὶ ὅταν ὁ ζωγράφος ἐξέφρασε τὴν ἀπορία του, γιατί δὲν μιλοῦσε μπροστὰ στὸν ἴδιο, ὁ ποιητὴς τοῦ ἔλυσε ἀμέσως τὴν ἀπορία. Τοῦ εἶπε, δηλαδή, ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει, δὲν ἤθελε νὰ κινηθῆ, ἐνῶ συνεχιζόταν ἡ ἐργασία, γιατί ἔτσι θὰ ἀλλοίωνε τὰ χαρακτηριστικά του καὶ θὰ σταματοῦσε τὸν καλλιτέχνη ἀπ' τὴ δουλειά του...

Ὁ Οὐγκὼ εἶχε καταλήξει τὸν ζωγράφο μὲ τὴν ἀκινησία του καὶ τὴ γαλήνη, ποὺ κρατοῦσε ἐπὶ σειρὰν ὁλοκλήρων ὡρῶν. Μιὰ μέρα ὁ Μπουά, κυριευμένος ἀπὸ ἀδημονία γιὰ τὴν συνεχῆ ἐργασία τοῦ, τοῦ εἶπε νὰ ξεκουρασθῆ λιγάκι.

—Ἄ, ὄχι ! ἀποκρίθηκε ὁ ποιητής. Πρέπει νὰ περιφρονοῦμε τέτοιες ἀδυναμίες !....

Καὶ ἐξακολούθησε νὰ παραμένῃ στὴν ἴδια στάσι.

«Βεβαιώνω, ἔγραφε ὁ Μπουὰ στὸ Ἡμερολόγιό του, ὅτι ὁ ποιητὴς ἔμεινε ὁλόκληρες ὧρες ἀκίνητος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι. Μονάχα ἀπὸ τὸ φλογερὸ βλέμμα του μποροῦσες νὰ μαντέψῃς τὴν ἀκοίμητη ψυχή του, ποὺ ἔκαιγε σὰν φωτιά !...».